

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО НАУЧНО-РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

57

Год. 5.

5816

Януарий, 1896.

Брой 1.-12

НОВАТА ГОДИНА.

Рице една година се е изминала и е отнесла съ себе си своето повѣствованіе. Истеклата година до голѣмъ размѣръ е била таквазъ, каквато сме я направили. Нѣма съмнѣние, че много отъ нашитѣ планове сж останали неиспълнени, много отъ нашитѣ надежди неосществени; но пакъ Богъ въ великата Си милостъ ни е пазилъ и позволилъ ни е да видимъ началото на друга година. Велики и неспазани сж били благословенията, които прѣзъ истеклата година сме приели отъ Неговата щедра рѣка, и велики благовѣрміята що сме имали не само да напрѣдваме и прѣусиѣваме въ всеко отношение, но и да струваме добро на тѣзи около насъ. Блаженни тѣзи, които сж се ползували отъ тѣзи благовѣрмія за да подобрѣтъ не само своето материално положение, не (което е много по-важно) и своя религиозно-правственъ животъ. И дѣйстви-телно надлежи намъ да се питаме колко получени, колко по добри сме успѣли да станемъ ний лично и на колко около насъ сме помогнали да станжтъ по-добри и по-щастливи? Съ други думи трѣбва да правимъ точенъ билансъ и за своя религиозно-правственъ животъ.

Много нещастни се считатъ тѣзи, които сж изгубили своя капиталъ прѣзъ истеклата година; но колко по-нещастни и по-за оплак-

вашне сж тѣзи които сж изгубили репута-цията и характера си. Въ успѣлната борба за прѣпитаніе може челоуѣкъ често да пропадне, и като има добръ характеръ пакъ да се въздигне. Истинското богатство състои въ прѣтѣжаваннето на опѣзи качества които съставляватъ добриятъ характеръ. Какъ се образува добриятъ характеръ? Този е прѣва-женъ за всекого въпросъ, а особено за младитѣ. „Добриятъ характеръ не е нѣщо случайно; той не се добива по наслѣдство, защото има доброхарактерни родители които иматъ синове съ лошъ характеръ. Христианството е силата която образува чистъ и благороденъ характеръ у челоуѣка: то на-пълно отговаря на всичкитѣ религиозно-правственни нужди, и то е което укрѣпява въ челоуѣка всичко що е истинно, честно, праведно, чисто, любезно и доброхвално.“ Ний желаемъ всичкитѣ наши читатели да иматъ този идеалъ прѣдъ себе си, идеалъ, който е постижимъ въ Христа Исуса. Истина, „благочестието“, както казва Апостолъ Павелъ, „е на всичко полезно, понеже има обѣщаніето на сегашния и на бѣд-жия сѣтъ.“ Ний желаемъ настоящата 1896 година да бѣде за всичкитѣ наши читатели добра и благоденствующа година. Желаемъ всичкитѣ родители да станжтъ истинно бла-гочестиви за да могжтъ да възпитатъ чада-

та си въ „наставлението Господне.“ Дѣцата да бѣждатъ покорни на родителитѣ си и да „нарастватъ въ познанието и благодатѣта на Господа Исуса Христа.“

Дано даде Богъ да се распрѣснатъ чернитѣ облаци, които се внятъ надъ политическия небосклонъ, и да се опази всеобщия миръ: Великитѣ Сили да се застѣпятъ по-енергично за правата на притѣсненитѣ щото животътъ, имотътъ и честта имъ поне да се обезпечятъ: всички народи по тѣсно да се сближатъ и по-искрено да дѣйствуватъ за вѣстържествуване на мира и правдата.

РАБОТА И ХРИСТИАНСКА СЛУЖБА.

Християнскиятъ животъ безъ опрѣдѣлено Християнско служение безъ друго ще бѣде себелюбивъ животъ, а себелюбивиятъ животъ скоро става нехристиянски животъ. При това и грижитѣ на свѣта се увеличаватъ съ напрѣдующитѣ години. Свѣтовната работа става по-поглѣщающа, да ли става тя по голѣма или не. Дѣловитиятъ чловѣкъ, който нѣма опрѣдѣлена Християнска работа, или не приема да му се погѣрѣва нѣкоя Християнска работа, намира се повече и повече погълнатъ отъ рутината и дреболиитѣ на свѣтовната си работа.

Сърдцето му се изпълнова съ тѣзи нѣща и религията се истиква. Заради това Християнското служение става необходимостъ за да може да има свободно Християнско нарастване. Само по този начинъ се държимъ ний близо до онѣзи интереси на дѣлото Господне, които интереси чрѣзъ нашата за тѣхъ грижа разширяватъ сърдцата ни и освѣжаватъ нашия интересъ въ ближнитѣ ни. Дѣловитиятъ свѣтъ се сбивава въ това, че работи само за личенъ интересъ. Интересътъ владѣе: той ни ожесточава, опѣлчава ни едни противъ други, и въпреки насъ той клони да развали и съсипе всичко що е най-добро въ душата. Всички дѣловити людие се нуждаятъ отъ всичката помощъ що могатъ да добиятъ за да се защитятъ противъ злото му влияние. Обикновеннитѣ извинения които дѣловититѣ хора прѣдставятъ не сж уважителни. Мнозина казватъ, че тѣ сж толкова заныти, щото нѣматъ врѣме да вършатъ повече отъ това що вършатъ. Въ една смясль това е несъмнѣнно истина; но да ли чловѣкъ и извънредно много занытъ или не зависи

отъ неговата сила, а силата му зависи до не малка степенъ отъ духовния му животъ.

Ако вий дѣловити людие бихте сами могли да разберете колко по-добрѣ се приготвявате за работата на седмицата чрѣзъ единъ Недѣленъ день, който е билъ нѣкакъ знаменителенъ, принуждающъ ума да се обърне на страна отъ свѣтски мисли, чрѣзъ жаркостѣта на новия си интересъ въ онзи день, повече отъ васъ щѣхте да бѣдете заныти въ специфическо Християнско служение. Дѣловитиятъ чловѣкъ, който си прѣкарва напразно врѣмето защото има нужда отъ почивка, намира се въ Понедѣльникъ заранъ въ съвсѣмъ друго състояние отъ това въ което щѣше да бѣде, ако бѣше дошелъ при Недѣлния день съ ожидание да придобие нѣщо полезно за сърдцето си, и при готвенъ за съживленieto, що се намира въ посвѣщаванне душата на нова и здравословна работа. Често пакти нѣма състояние по-опасно за отруднения умъ отколкото едно усилие къмъ бездѣлие и праздность. Колелата на мозъка не искатъ да прѣстанатъ отъ да се въртятъ. Мислитѣ на седмицата не се спиратъ по заповѣдѣта на чловѣка. Съ рѣщѣ празни и тѣло въ покой, уморенцятъ умъ се разваля отъ собственната си слабостъ. Той се исхабява отъ повторяющитѣ се въпроси на седмицата, които въ бездѣлността на Недѣлния день, нѣма благоврѣмieto да рѣши. Чловѣкъ, който работи въ канцеларията си до пълната мѣрка на силата си чрѣзъ седмицата, нуждае се повече отъ другъ чловѣкъ отъ расхладата на съвършено промѣнение, когато се отгърне отъ своя работа, и за повечето чловѣци това промѣнение може да се оздрави чрѣзъ промѣненieto на занытие тѣй възискателно, както е посвѣтецото Християнско служение. Ако всички Християни гледахъ на този въпросъ тѣй, то дѣлото на нашитѣ филантропи (чловѣколюбци), а особено на нашитѣ църкви не би се вършило тѣй небрѣжливо, и съ толкова малко размишление, както е въ повечето случаи сега. О, читателю, рѣши се въ началото на тази година да посвѣтишь себе си напълно на Божието служение чрѣзъ вѣра въ Господа Исуса Христа.

Х. А. С.

Научи ни така да броемъ днитѣ си, щото да прилѣпяваме сърдцата си въ мѣдрость.

На д я,

РУСКА ПОВѢСТЬ ВЪ 1877 ГОД.

Прѣвелъ Т. Константинъ.

ГЛАВА I.

ЕДНО СЕЛО ВЪ УКРАИНА

Селото Славо, като влѣзете въ него, прилича на кое да е друго село въ Юж на Руссия, единъ сборъ отъ иски и мръсени колиби построени отъ калъ или отъ дъски измазани, бѣлата имъ мазилка отлепена, покривитѣ позеленѣли и раскапани. Птищата

спечели малко пари, то е съ строга икономия, а не чрѣзъ прѣдприимчивость; той стиска събраното. нѣ никога не го влага въ прѣдприятия. Той е бездѣшникъ, лѣнивъ, пълень съ бѣлнування, и по много отъ колкото трѣбва поетически за да разбере радоститѣ и удоволствията на търговията и дѣятелността. Рано въ пролѣтъта той обръща до пѣкъдѣ внимание на нивитѣ си, и въ врѣме на жетва работи като робъ; нѣ смѣе врѣменно той си мисли за празниците и хората, си както и за случая да се напне съ помощта на една изобилна жетва.

Ако ви се случи да минете въ Недѣ-

„Ахъ, тѣзи Щудрости ще сѣбиятъ страната“

(улицитѣ) еднообразни и безинтересни, натрупани съ зловонящи купища (боклуци) въ които дѣцата, свиньетѣ и псетата се ваятъ.

Ще видите старци и баби че сѣдятъ по вратитѣ, мѣжветѣ повечето облѣчени съ червени блузи (ризи), широки гащи и високи ботуши отъ проста направа, женитѣ забрадени съ свѣтли червени кърпи и съ къси врѣхви дрешки. Навредѣ изгледътъ е разхвърленъ, като че никой нѣма насърденне да поправи това което е срутено. Никой не изгледва да е по-богатъ или по-сиромахъ отъ другото. Ако по случай нѣкой сполучи да

ленъ день прѣзъ Славо ви ще видите религията на хората. Селянитѣ си вѣрватъ къмъ църквата като хора съ искълчени стави нѣщо подобно на земледѣлци които обичатъ почивка и заобикалятъ вратата церковни, тѣ си говорятъ за дребнитѣ работи на селото, кръстятъ се набожно, и често камбаната отъ високо имъ припомня че нѣкоя особно важна часть отъ литургията се пѣе.

По-набожнитѣ отъ тѣхъ сѣ вѣтрѣ въ църквата, както и женитѣ. Тамъ всичко е трогателно и впечатително. Жени чинето очи сѣ почервенели олъ плачъ еж заобико-

лили прѣградата на Дѣва Марія. и държатъ запалени свѣщи въ ръцѣтъ си или ги лениятъ на свѣщилиникътъ прѣдъ побледнѣлото лице на святицата. Тѣ се молятъ, обикновено за да измолятъ живота или възвръщанието на здравнето на нѣкого който имъ е любезенъ като чувствуватъ че Дѣва Марія знае да цѣли съзвитѣ които се проливатъ надъ погребалното носило.

Съ броежието на свѣщитѣ ще узнаете числото на окаянитѣ които лѣжатъ въ селото въ голѣми страдания или болки. И когато свѣщенникътъ свърши литургията, пѣщата въ най-дълбоки гласове, тѣ всички излизатъ възгъ съ навалици, и нѣколко просияци около церковнитѣ врата приематъ едри комати отъ ръженъ хлѣбъ, понеже никой сжичински Русинъ не испраща празенъ единъ „гостъ Божий.“ както той хубаво нарича бѣднитѣ сиромаси които се скитатъ безнадежно отъ село на село.

Славо, лежи нѣщо около двадесетъ часа отъ Киевъ; но по надолу по рѣката която е играла такъва забѣлѣжителна роль въ Русската история. Една патека прѣзъ полето отъ Киевъ води къмъ селото което е расположено на високни брѣгъ на отсѣрѣцната страна на потока, който тукъ тече посрѣдъ тополи, бѣзове, и широки пространства отъ трѣстика. Пътътъ се свършва по край една ниска дълга нѣсъчлива пивца която е срѣщо селото, която (пивца) се прѣлива отъ рѣката въ врѣме на наводнение въ пролѣтъта, и една проста лодка прѣнася пътника прѣзъ рѣката дѣто го изнася въ храстѣлакътъ и шубѣрѣлакътъ по долу отъ селото. Брѣгътъ който се полека навали и на върхътъ на който е Славо, е прорѣзанъ съ живописни хлѣбнати мѣста обраснали съ бурени. Въ срѣдата на разширеното село стои църквата, едно ниско кръстообразно здание просто измазано, съ висока бѣла камбанария и зелено нагъстрено съ звѣзди кубе което блѣщи отъ далечъ подъ слънцето.

Като възлѣзете на селото ще видите Днѣпра, широкъ, тихъ, и величественъ който помита съ величайши кривуличания и простирания, и на срѣщо му въ безпредѣлнитѣ полета (стени) полу-мъртвия хоризонтъ. Рано въ Априлъ всичко е зелено и мирно, въздухътъ е крайно бистъръ, вий сте страшно прочувствувани съ пространството на широкото поле и синьото небе което го покрива. Нъ ако нѣкой влѣзе въ Сла-

во въ края на лѣтото ще види съвсѣмъ измѣнена сцена. Въздухътъ е горѣщъ и сухъ; полето което въ м. Априлъ бѣ нагъстрено съ цвѣтя, е сега голо или облѣчено съ изсъхнали бурени, и цѣлата земя прѣдставя единъ жълтъ прѣгорѣлъ изгледъ. Ви ще почувствувате изведнѣждъ характера на могъщата пустиня която се простира отъ тукъ почти безъ никакви измѣнения право до Китайската стѣна и снѣжнитѣ прѣградия на Тиянь Шакъ.

Ако се спремъ тукъ ний ще ви дадемъ само една несвършенна идея за Славо. На оттагъшната страна на селото далечъ отъ рѣката намиратъ се разпрѣснати нѣкои тридесетъ или четиридесетъ къщи, чийто изгледъ показва, че живущитѣ въ тѣхъ мжже и жени сж свѣмъ другъ видъ хора отъ останалитѣ селяни въ селото. Къщитѣ съвършено поправени, съ стѣни ново измазани и бѣли, и покривитѣ новонаредени. Въмѣсто натрупания боклукъ (бушица) прѣдъ вратата виждатъ се свѣтлобоядисани пармакѣци, и въ къщитѣ, дѣто чловѣкъ понапрѣдъ виждаше само единъ нечистъ дворъ и неупорядени и растурени кошари и хамбари (житници), прѣдставятъ се сега чисти градинки за зеленчуци и чисти оградки. Въмѣсто распуснати червени ризи (блузи), нечесани бради и нацапани лица на селянитѣ въобще, притѣжателитѣ на тия колиби сж облѣчени въ чисти костюми подобно на западно Европейскитѣ селяни; повечето отъ тѣхъ сж обрѣснати, и тѣ сж прилѣжно прибрани и чисти.

Селянитѣ въ червенитѣ ризи гледатъ на тѣзи хора като малко нѣщо по добри отъ язичници, и ако тѣ и да усѣщатъ че влиянието на тия хора заквасява полека селото, тѣ никакъ не могатъ да выикнатъ какъ могатъ да живѣятъ тѣ безъ да се напиятъ сегисъ тогисъ, безъ да пушатъ, безъ да посѣщаватъ църквата, безъ икони, и безъ да почитатъ многочисленитѣ празници на църквата.

„Нашитѣ бащи,“ казвахъ селянитѣ, „живѣяхъ като насъ и се обличахъ като насъ, тѣ орѣхъ както ний оремъ, опивахъ се, танцувахъ, и правехъ развлечения подобни на нашитѣ; защо тогава да измѣнимъ всичко това, и да избѣгваме всичкитѣ си удоволствия, и да се обличаме като Германци и да пѣемъ священи пѣсни и да четемъ книги?“

„Ахъ,“ казваше селскиятъ попъ, като говореше върху тѣзи нѣща съ нѣкон отъ по-избранитѣ членове на стадото си. „Ахъ, тѣзи Щундисти ще съспиятъ страната. Защо да се имаме по-мъдри отъ бащитѣ си? На кждѣ ще ни заведе това движение? Тѣзи окаяни еретици сж се отцѣпили отъ святата ни църква; тѣ прѣзиратъ нашитѣ икони и нашитѣ кръстове, които сме почитали отъ дѣтинството си, които и самъ си Царьтъ почита; тѣ слѣдватъ обичаитѣ на Германцитѣ които сж най-върлитѣ врази на отечеството ни: тѣ казватъ, че грѣшимъ и богохульствуваме когато призиваме Святата Майка въ нуждитѣ си; тѣ казватъ че святитѣ моци въ нашитѣ храмове и балсамосанитѣ тѣла на нашитѣ святи мъченици въ Киевъ не сж друго освѣнѣ дърва, камъни и раскапана плътъ и кости: чудно ли ще ни е, ако Богъ нѣкой день дойдѣше отъ прѣстола (и и ни поразѣше съ гладъ и холера, или убиеше добитѣка ни по полетата? Азъ влѣзохъ въ къщата на Кулменко вчера, и когато мисляхъ да се поклоня и прѣкрѣстя прѣдъ иконата, както си прѣдполагахъ, ненадѣйно видѣхъ единъ образъ на сретника Лутера и другъ единъ на Вилхелма. Германския Императоръ.

Всѣкой единъ отъ слушателитѣ му поклати главата си нажалено, и всичкитѣ отидоха на кръчмата на Хаимъ Розенберга да забравятъ скърбѣта си съ водка.

Подъ прѣдразсѣдливитѣ думи на селския попъ ний извличаме малко свѣтлина за истината.

Нѣщо прѣди десетъ години единъ старъ работникъ, който бѣ прѣживѣлъ всичкия си животъ въ Славо, бѣше се завърналъ у домаси слѣдъ едно годишно живѣяние съ едно Германско поселение въ Южна Руссия. Той бѣ оставилъ селото си като просякъ и бѣше се заскиталъ далечъ по брѣговетѣ на Черното Море като вършеше малки работи отъ които едва може да се прѣхранва. Той билъ селски вагабонтия и пияница; той бѣ се обличалъ за години съ сжщитѣ мръсни дрици; жена му и дѣцата му живѣяха кучешки животъ. Всякой почувствува олекчение, когато стана извѣстно че той бѣше напусналъ Славо. Никой не знаеше на кждѣ той бѣше отишълъ, и всѣкой се почуди когато една лѣтна вечеръ той се завърна. Той бѣ ходилъ помежду Германцитѣ, бѣше простиятъ му отговоръ, когато го питахъ, и тѣ му дали ра-

бота, и научили закоравѣлитѣ му прѣсти да пииятъ по малко, и му дали една книга, една много хубава книга, която той се научилъ да прочита, и че той видѣлъ стъ книгата какъвъ голѣмъ грѣшникъ той билъ, и колко добръ билъ Богъ. Той вече не можеше да стои далечъ отъ дома, и съ Божиата помощъ той бѣ рѣшилъ да води единъ новъ животъ, и да гледа за едно по-честито бждѣще прѣвъ останалитѣ дни на живота си. Този старецъ бѣ Иванъ Кулменко.

Както всякой истиненъ ученикъ Христовъ по цѣлия свѣтъ той почна да говори за словото което бѣ донесло такъво утѣшение на душата му, което бѣ извършило такъво промѣнение въ живота му. Селскиятъ пияница сега бѣше станалъ примѣръ за селото. Селяни пълнехъ колибата му, сега вече прѣобърната на единъ чистъ и веселъ домъ и тѣ гледахъ съ очудвание и удобрение на бѣлитѣ стѣни и на приборания покривъ, и на новопораслитѣ цвѣтя и зеленчуци, на засѣаната му съпруга и на веселото му момче, на проститѣ картини на Лутера и на Императора Вилхелма окачени на стѣната които за тѣхъ бяхъ живописи отъ най-високо качество, на книгитѣ му, и чиститѣ му дрѣхи, и бѣлитѣ му ризи. Нѣкон отъ тѣхъ книжаха главитѣ си, и прѣдсказваха, че безъ друго нѣкое нещастие ще дойде върхъ главата на този въводителъ на нови обичаи: други пакъ, младежитѣ се възбудиха да го подражаватъ и занесоха съ себе си много полезни вѣщности.

Нѣ най-много посѣщения имаше Кулменко въ Св. Недѣля. Извѣсти се изъ селото че които искатъ могатъ да дохождатъ Недѣля вечеръ, и ще бждѣтъ приети съ благодарение. Жена му варѣше чай и правеше прочутитѣ пироги (пѣлиени турти), и когато ли изидахъ, старецътъ се исправяше на позѣгъ си прѣдъ всичкото събрание и показване имъ по какъвъ начинъ Германцитѣ се покланятъ Богу. Той бѣ донесълъ у дома си нѣкон просто прѣведени священни пѣсни отъ Германски на Руски, и бѣше запомнилъ отъ части гласоветѣ на които Германцитѣ пѣеха тѣзи пѣсни. Кулменко събираше и кърпѣше думитѣ и гласоветѣ заедно, и прѣдставяше слѣдствието прѣдъ слушателитѣ си. Нѣ никой не забѣлѣжаваше нѣщо смѣшно въ онова което се вършеше; тѣ приехъ впечатление и станаха сериозни до уплашване отъ такива думи каквито другъ пътъ тѣ не бѣха

чували; и не се мина много време и тѣ зехъ да пѣятъ просто преведенитѣ свѣщенни пѣсни по-добрѣ и отъ Кулменко. Но не бѣхъ толкова пѣснитѣ колкото Новиятъ Завѣтъ който имъ направи дълбоко впечатление. Въ едно заседание стариятъ Иванъ Кулменко имъ прочете цѣло едно отъ четиритѣ Евангелія, и тѣ всичкитѣ се виждаха нажелени когато имъ четѣше какъ Исусъ плака, и очитѣ имъ се наливаха съ сълзи, когато имъ приговаряше странната и училищна повѣсть за Кръста и Страданията. Нѣколко екземпляра отъ Новия Завѣтъ, които Кулменко бѣ донеслъ у дома, разнесохъ се между хората, и тѣ се четѣха съ усърдие. Едвамъ една година бѣше се минало, когато една малка дружина отъ послѣдователи заобиколнихъ стареца. Тѣ слушаха омайни думитѣ му; тѣ се моляха, пѣяхъ, и четѣха Евангелията си; тѣ избѣгнуваха селската кръчма, и правиха си оглушки на присмѣхитѣ на Еврейна, който бѣше съдържателятъ ѝ, и на православнитѣ селяни които на виждаха друго въ промѣненіето, извършено въ живота на тия челоуѣци освѣтъ единъ видъ лудостъ която безъ друго ще се свърши съ опасностъ.

Нъ Щундиститѣ продължаваха да се събиратъ година слѣдъ година, и ако и да мудро нѣ положително тѣй влияніето имъ както и числото имъ се умножаване. Когато положението имъ се утвърди, не само въ Славо, нъ и въ много отъ околнитѣ села, старецътъ Кулменко умрѣ, нъ той бѣше назначилъ Михаила сина си за свой намѣстникъ. Когато нашата повѣсть почна Михаилъ ръководѣше Щундиститѣ въ селото Славо.

Въ такова състояние бѣше Украйна въ пролѣтѣта на годината 1877.

ГЛАВА II.

ЕДНА ГОСПОЖА ВЪ ДВОРЕЦА.

Ако Славо и южнитѣ степи и да изглеждаха приятни на пролѣтната, слънчева видѣлица; ако природата и да бѣше облѣчена съ зелената си мантия въ онѣзи пролѣтни дни на м. Априлъ, великанската столица на сѣверъ още остануваше завита съ дълбоката покривка на снѣга. Великитѣ рѣки и канали, които на всякъдѣ прѣсичатъ града

още бѣха замръзнали. Дългиятъ и правъ Невски Площадъ, Царската улица на Петербургъ, прѣпоръчваше се най-добрѣ, понеже пѣтищата на булварда бѣха въ прѣлестно състояние за шайнитѣ, и всякой който е запознатъ съ Русскитѣ градове знае, че когато шайнитѣ сж на вѣнъ, градътъ е въ своята си веселостъ.

Късно бѣше слѣдъ пладнѣ, високитѣ кули на адмиралството, и кубетата на стотини церкви, блѣсѣха въ червената видѣлина на закривающето се назападъ слънце; истото правехъ и колонитѣ на Съборната Церква на Богородица Казанская, както и хиляди прозорци отражаваха назадъ славата на западъ. Пѣтници по расходки съставяха една дебела тѣмна върволица, облѣчени въ кожуси, протакаха се по край сѣверната страна на блгородната улица дѣто главнитѣ магазини се намиратъ, и по край Дворцовия Кей на Нева, прѣдъ великия червенъ Леденъ Палатъ. Множеството бѣше великолѣпно. Никакъвъ знакъ на сиромашия и лишние не се виждаше въ него. Нѣмаше и сиромашията бѣха скрити въ хилядата ниски влажни стаи въ заднитѣ улици, и силни дружини полицейски стражари се движеха на самъ на тамъ, кои пѣши, кои на конѣ, щото тѣ (сиромаситѣ) да не смуцаватъ удоволствието на знаменититѣ, които се разхождаха. Единъ Русинъ облѣченъ въ скжпни подплатени кожуси, усѣща една неприятностъ да срѣщне единъ гладенъ братъ облѣченъ въ дрипи когато топлотѣрътъ е подъ нула и е благодаренъ на полицейскитѣ власти които държатъ такъвъ единъ братъ вѣнъ отъ очитѣ му. Вѣнъ отъ очитѣ му, вѣнъ отъ ума е тоже една Русска поговорка.

Не далечъ отъ края на Адмиралството на славния Невски Булвардъ, стои едно великанско, подобно на палатъ здание облѣпено околорѣсъ съ разни цвѣтни фигури отъ стукко. На първъ погледъ цѣхте да познаете че нѣкои богаташъ го е съградилъ, и че той го е далъ на нѣкои архитектъ чийто вкусъ е билъ грубъ и само да бие въ очи. Вѣнцитѣ изобразени отъ лепилката на тропически плодове и цвѣта около прозорцитѣ, и нимфитѣ (морскитѣ дѣвници въ миталогията) и голитѣ купидони които подпирала прозорцитѣ, бѣха толкова несходни съ скрежетовѣ и мѣлитѣ Петербургски колкото и остриятъ студенъ фронтъ (фасадъ) на Солсберската Съборна Църква

щѣше да е, ако се украсѣше съ произведени- ния които само топлината и краската на Ломбардскитѣ поляни можятъ да причинятъ. Една дълга жица отъ хубаво украсени шай- ни бѣха наредени прѣдъ палата и отъ врѣ- ме на врѣме други шайни притичахъ на портата съ дрънканье на сребърни звънци, и стоварвахъ офицери и граждански лич- ности облѣчени съ богато подплатени кожу- си. Можеше нѣкой да види ширититѣ и чи- новетѣ имъ, медалитѣ имъ и златнитѣ имъ украшения, като съ повече отъ женско тщеславие за показъ на челоуѣческа глед- ка тѣ извърщаха кожуситѣ си за да мо- гатъ пѣтниците да имъ видятъ чина. Гра- фове и Князове, генерали, бивши и дѣйс- твителни държавни съвѣтници, важни чи- новници и началници на отдѣления въ управ- лението идвахъ съ припусканье; нѣкои отъ тѣхъ бѣхъ придружени отъ госпожи, нѣ най- многото бѣха сами, понеже господа бѣхъ дошли по-рано. Скромното множество което обикаляше около портата се държеше наре- дено отъ полицията която стояше да отда- ва почетъ, като по голѣмитѣ знаменити вли- заха вътрѣ.

Случаятъ за всичкия тозъ шумъ бѣше мѣсечнитѣ приеми на Графиня Олга Нав- роцка. Тѣзи вечеринки бѣхъ отъ най-забѣ- лѣжителнитѣ на социалнитѣ събрания въ Петербургъ, и поканитѣ за присѣдству- ванье се търсѣхъ повече отъ заповѣдитѣ за присѣдствуване на Дворцовитѣ балове. Въ послѣднитѣ балове вѣроятнo че челоуѣкъ може да срѣщне мъжиие и жени, хора които ако и да сѣ негли знаменити доволно въ своя особенъ кръгъ, и които може да сѣ принесли скѣпни услуги на Империята, пакъ не бѣхъ отлични въ обществото, чито бащи майки не бѣха знаменити, и на които Фран- цузското говорение посочваше ги като хора които сѣ се учили въ общественитѣ учи- лица: нѣ въ събранието на Графиня Олга когато челоуѣкъ имаше удоволствието на отличната честь да се срѣщне съ лица ко- ито сѣ свързани съ Императорската фами- лия — велики дукове, и Германски снате- ства — сѣщеврѣменно нѣмаше да се бори съ чувството, че нѣки може да се възползува да ви натрапи запознаването на нѣкое лице което има моментална репутация, което има само лична способностъ или вѣрна служба на държавата. Тѣзи бѣха главнитѣ членове на най-исключителната Русска аристокрация

които пълняхъ краснитѣ стаи на Графинята. Тѣ всички се познаваха единъ други и нико- го другото не познавахъ. Нѣмаше лѣвово тукъ, и помежду голѣмото множество, ако има- ше нѣкой който бѣше дѣйствително прочутъ или ученъ или пакъ като служащъ на Дър- жавата, неговото отличие не му даваше правото да присѣдствува, ако сѣщеврѣмено той не принадлежеше на нѣкое старо поте- кло ан Русското боярство което, можеше да брое между починалитѣ праотци нѣкого ко- йто се е билъ при Полтава или Нарва.

Сега вече бѣше на стѣмняване, и ве- ликата мраморна стѣла и гостопримнитѣ стаи бѣхъ блѣскаво осветлени. Всичко което богатството можеше да купи бѣше изобилно снабдено. Ако блѣскавитѣ стаи бѣха украсени съ едновеликолѣпие по-диво отъ колкото онова което единъ вижда въ Лондонъ или въ Па- ризъ, ако се даваше по видно мѣсто на скѣ- пни позлатения и кристали, и копринени висулки отъ колкото по-строгийтъ вкусъ на Западъ щѣше да подобри, трѣбваше да се пом- ни че въ тѣзи, както и много други, Рус- сия е най западната отъ Источнитѣ стра- ни, нежелн коя да е най-источна страна отъ Западнитѣ.

Нѣ голѣмиятъ недостатъкъ който чело- уѣкъ не можеше да не забѣлѣжи въ тѣзи освѣт- лени стаи бѣше, че нѣмаше нищо, което по пра- во можеше да се нарече грозно. Тѣ не бѣхъ стаи за повседневно живѣние, тѣ бѣха стаи за изложение и показъ, безъ никакви зна- кове за личния вкусъ на притежателя: тѣ бѣхъ голи отъ дребни кичения и малки въс- поменания отъ пѣтувания, и приятелство и любовъ. На далечъ въ единъ отстраненъ жгълъ на великанската къща имаше дѣт- три малки стаи, деликатни и удобни дѣто Графинята живѣеше. Въ тѣзи величайши сали тя играеше ролата на актьорка. На тѣзи малки стаи тѣ изливаше вкусъ и любовъ и най-тънското чувство на хубостъ. Живописни творения и портрети и дреболии за укра- шение стѣнитѣ като всѣко отъ тѣзи се придружаваше съ една история, сувенири (спомени) на приятели, книги — всичко въ честито размѣшение на уредената безредни- ца която тя обичаше. Тамъ тя бѣше госпо- дарка и се усѣщаше спокойна. Възможно е щото тя се усѣщаше спокойна и на проме- надата, (когато тѣ поканваше августѣйцитѣ си гости) както тя се изражаваше, нѣ тя оставаше управлението на тази частъ на

главния си настояникъ и на тапицеритѣ и се приструваше че малко се интересуване и положително не усѣщае никакъвъ интересъ въ това.

(Слѣдва).

„КАКЪ ДА ПОЧНЕМЪ?“

Началото на една нова година донася на мнозина, мисълта за по-добро поведение, нови усилия за покорностъ, повече благоразумностъ въ мораленъ и религиозенъ животъ, проявенъ въ дѣла. Тази мисль придружена често съ една слаба надѣжда, че идущата година ще има по-добри дневни повѣствования отъ колкото минѣлата, дохожда не само на тѣзи, които за години сж се трудили да спечелѣтъ побѣдата надъ себе си и грѣха, но и на онѣзи, които никога не сж дѣйствително тръгнали за царството Божие. Тѣ често сж стояли съ двоумѣние на вратата на това царство: поканвани сж били да влѣзѣтъ въ него: почти убѣждавани да приемѣтъ наслѣдството въ него и наслажденията и радоститѣ отъ новия животъ: но и до сега тѣ сж живѣли безъ Христа и безъ надѣжда въ свѣта. Има ли нѣкои между читателитѣ, които сж се бавили на вратата на царството небесно, догдѣто много години на привилегии сж се изгубили? Може би, повата година още едижѣ имъ внушава въпроса. — „какъ да почнемъ новъ животъ?“

Не е разумно, подъ влиянието на този въпросъ да чакаме за по-дълбоко усѣщане или по добри убѣждения прѣди да се постараемъ да влѣземъ въ службата на Христа.

Человѣкъ, който си припомня минѣлото на живота си, когато душата му бѣше пронизана съ остри побуждения, когато страхъ, гризение на съвѣстѣта, срамъ, дълбоко чувствуване на виновностъ, даже и отчаяние го поразява въ праха на смиреннето, съ една рѣчь когато е изгубилъ много случаи, съ надѣжда че тѣзи подбуждателни усѣщания ще се повторѣтъ пакъ. Той даже е дохождалъ до такова положение, щото да се обѣщае, че когато другъ пѣтъ му се удаде такъвъ случай, той ще се съгласи и почне. Такова чаканне за ново подбуждение е безумие. Нѣжнитѣ смекчавания и дълбокитѣ подбуждения дадени чрѣзъ Божията милость въ минѣлото, може би никога не ще се повторѣтъ. Даже ако бихъ се повторили, нѣма поръчителство че человѣкъ

който толкозъ пакти се е противилъ и ги е отхвърлялъ, ще ги приеме въ бѣдѣщето.

Нито е разумно, человѣкъ да чака за нѣкое съживително събрание, та да се съживи и той и да почне новъ животъ. Безбройно е числото на мъже и жени които сж живѣли въ грѣхъ и умрѣли въ окаянство, подъ тази измама.

Гласътъ, който казва на душата, „чакай да станѣтъ нѣкои съживителни събрания, за да се съживишъ и ти че тогасъ почни да живѣеши новъ животъ“ е гласъ на измама и отлагание, а не гласъ на мъдрость. Гласътъ Божий е: „Сега е врѣме благоприятно сега е день на спасение“.

Първата стѣпка, за да почнемъ да служуваме на Христа е размисленне. Псалмопѣвеца въ 119-й Псаломъ 59-й стихъ ни казва какъ той починалъ новия животъ. „Размислихъ пактищата си и обѣрихъ възѣтъ си къмъ Твоитѣ свидѣтелства“.

Пророкъ Аггей, като искаше да направи Иудейския народъ да познае грѣховетѣ си разбуждаше го съ тѣзи думи: „Размисли пактищата си“. Человѣкъ който желае да почне единъ новъ, прѣданъ на Бога животъ трѣбва да почне съ размисляване за грѣховетѣ си, нуждитѣ си, изгубеното си врѣме непризнателността си и опасността си въ която се намира. Когато человѣкъ почне честно, безпристрастно и усърдно да размислява за нуждитѣ на душата си, то е знакъ, че той е починалъ ново направление въ живота си.

Втората стѣпка за почнуване новъ животъ е прѣдаване себе си Богу. Божията заповѣдь е: „Сине мой, дай сърдцето си менѣ“. Старанието ни, съ Божията помощ, да изпълняваме тази заповѣдь показва че въ душата ни почнува да царува благодатъта, истината и правдата.

Тѣзи двѣ стѣпки сж срѣдството чрѣзъ което можемъ да влѣземъ въ службата Христова и да го приемемъ за Спасителъ и Царь прѣзъ всичкото врѣме на живота си и прѣзъ вѣчността. Почнуването да се слугува Богу не е мъчно нѣщо за онзи, който усърдно го търси. Тѣзи стѣпки сж много прости и чрѣзъ Божията помощ, много лесни.

Нѣма ли между читателитѣ на тѣзи редове нѣкои, които желѣтъ и сж готови да почнатъ новъ животъ?

Прѣвела М. В. Райчева.

Религиозни и други Вѣсти.

Баптисти въ Флоренция: — Наскоро Баптиститѣ въ Флоренция сж тържественно отворили своя молебень домъ въ бившия *Театръ Россини*. Това мѣсто е служило едно врѣме и за помѣщение на Евангелската Англиканска Църква. Сега се е хубаво приспособило за проповѣднически работи и ще събира много слушатели които желаятъ да слушатъ благата вѣсть.

— *Библията се чете:* За Азиатскитѣ миссии се е свършилъ прѣвода на Евангелията отъ Марка и Иоанна на *Кортския* езикъ, едно отъ нарѣчията на Централна Индия. Въ Калкутта има едно Библейско Общество което е напечатало 3000 екземпляра отъ Евангелието на Иоанна на *Санталийския* езикъ.

— *Напрѣдъкъ на Евангелието въ Мексико:* — Изъ Апелулко, градъ въ Мексико, пише мисионеринъ Г-нъ Убткинсъ, че онзи градъ се е свършенно измѣнилъ. Католицитѣ го били държѣли въ вѣрварство и на строили злѣ противъ истинската религия на Исуса Христа. Въ 1874 год., фанатическата тълпа подстрекавана отъ тѣхъ убила мисионерина Стефенса; но сега числото на Евангелскитѣ Христиани възлиза на 5,000 и се умножава всѣки день.

— *Гонения въ Испания:* — Отъ единъ Френски религиозенъ вѣстникъ се учимъ, че въ Испания има голѣма клерикална реакція. Прѣди нѣколко врѣме Министертъ на Народното Просвѣщение суспендиралъ единъ професоръ отъ Барселонския Университетъ, защото билъ списалъ двѣ книги по зоологията и ботаниката които Папата турилъ на *Показателя* на запрѣтени книги (Index). Въ Кадизъ, либералитѣ протистирали противъ шествието съ броеници, което става всѣки Недѣленъ день; но властитѣ го защищаватъ съ блѣскавъ воененъ ескортъ. Въ Гранада епископътъ прѣкъсналъ и послѣ накаралъ да исклучатъ единъ професоръ, който при отварянието на учебния курсъ говорилъ по улущението на жената. Въ Каподипера на едно Методистко Общество, което е вече купило мѣсто за построение на църква, е било запрѣтено да гради. Библейскитѣ книгопродавци често биватъ испѣждани отъ кметовитѣ. Въ Мадридъ Германската мисия, която била построила едно здание за да служи за сиропиталище, училище и църква,

е била принудена да извади всички архитектурни подробности които могатъ да го окачествятъ като религиозно здание. Исхвърлили сж дори и кръстния знакъ. Кой знае догдѣ ще стигне бѣдната Испания, подбужда на отъ фанатизма на клерикалитѣ?

— *Прѣследване на Социалисти:* — Германскитѣ власти сж осѣдили осемъ списатели социалисти за дѣто въ името на челоуѣчеството, протестирали противъ празденствата за 25 годишнината на Германскитѣ побѣди надъ Френцитѣ. Това естествено подигнало още по-живи симпатии къмъ социалиститѣ. Ако вмѣсто да се тържествува за пролѣта кръвъ, се изучаше по-добрѣ уѣщанието Божие: „И вашата кръвъ, кръвта на живота ви, непрѣмѣнно ще придириж; изъ ржката на всѣкой неговъ братъ ще придириж животътъ на челоуѣкътъ“ (Битие 9; 5), колко по-добрѣ щѣне да бѣде за челоуѣцитѣ.

— *Гърци Папируси:* — Берлинския Echo извѣсти напоследъкъ, че реалниятъ музей на реченния градъ е придобилъ твърдѣ хубава сбирка отъ Гърцки папируси, отъ които 3000 вече сж записани въ каталози, и по-интереснитѣ сж се обнародвали. Мѣжду тѣзи послѣднитѣ се цитира единъ прѣводъ въ проза отъ *Илиадата* и една комическа пародия на сжщата; единъ романъ, който се счита за най-древенъ екземпляръ отъ този родъ списания на Еллинския езикъ, единъ рѣчникъ, който спомага за разбиране Димостеновото слово противъ Аристократа и най-послѣ документи приспособени да ни уѣдомятъ по частния и обикновенния животъ на Гърцитѣ прѣзъ първия вѣкъ на Християнската ера.

— *Въ Исландия:* — Идущата година ще да се изминатъ 900 години отъ какъ Исландия е била похристенина отъ Скандинавски мисионери. Въ 1530 год. се ввела и тамъ Реформацията, и днесъ 75-тѣ хиляди жители, които я населяватъ сж Протестанти.

— *Войска на Спасението:* — По настоящемъ, казва В. Polémique Войската на Спасението върши своята проповѣдническа и благотворителна работа въ 36 страни. Нейнитѣ офицери сж 11,385. Тѣ възвѣствяватъ Христа въ 23 станции и въ 4634 градове и села. Тя държи седмично 68,800 събрания съ сръдно число 486,000 присѣтствующи въ седмица. Най-послѣ тя издава 48 вѣстници на 44 разни езици.

— *Населението на Свѣта:* — Ето споредъ статистиката на Професора И. Х. Кийна сегашното население на свѣта;

Европа 360,000,000; Азия 832,000,000; Африка 171,000,000; Австралия и островитѣ на Тихия океанъ 6,000,000; тритѣ Америки 131,000,000; което прави всичко 1,500,000,000. Отъ тѣзи 1,006,304,000 сж езичници, и 492,865,000 сж Християни.

Християнитѣ се дѣлятъ тъй: Католици 223,550,000; Протестанти 149,955,000; Истинно-Православни 98,030,000; Арменци, Сирайци ипр. 6,300,000; и разни други 15,000,000.

СИМВОЛЪ ВЪРИ И ХАРАКТЕРЪ.

Това което чловѣкъ вѣрва е прѣваженъ факторъ въ образуването на характера. Никога не може истинно да се каже, че характерътъ е нѣщо принудено отъ закона, сдружаванieto или обичаитѣ, защото тѣзи сж всѣкога слѣдствие отъ символи вѣри. Великъ характеръ не е работа на самопроизволно зарожение; той е слѣдствие отъ добра вѣра. Унизителна, недостойна вѣра произвежда гнусенъ, недостоеенъ характеръ.

Ужасното състояние на язическия свѣтъ тъй въ древно както и въ днешно врѣме е естественниятъ плодъ отъ символитѣ вѣри, които тѣ държатъ. Символитѣ вѣри на Шинтуизма, на Конфуцианизма, на Мохамеданството, на Хиндуизма въ всичкитѣ му форми, на Фетишизма безпорно и достатъчно обясняватъ хладнокръвнето, идолопоклонството скверността и безсрамнитѣ неспоменуеми и немислими пороци, които изобилуватъ въ „всичкитѣ страни на смъртната сѣнка“, които лѣжатъ въ кръга на тѣзи смъртелни символи вѣри. Голѣма и вѣчна разлика въ характера на чловѣцитѣ прави това, да ли тѣ вѣрватъ чиститѣ и свети учения на евангелието и на Словото Божие, които сж тѣ обяснени отъ чисти учени мъже, или вмѣсто това тѣ вѣрватъ въ догмитѣ на язичество. Ний не „събираме гроздие отъ трънки, нито смокини отъ репей“, и суетенъ и безуменъ би билъ този чловѣкъ, който очаква да намѣри гроздие на тръние; то не расте тамъ, никога не е расло, никога нѣма да расте.

И при все това, въпрѣки най-яснитѣ фактоне, както сж се изявявали въ всички вѣкове, имаме въ наше врѣме нѣколко

лекомисленни бжбрици, които не прѣставатъ да ни казватъ, че въпросътъ за символи вѣри е съвсѣмъ маловаженъ, и че важното нѣщо било добриятъ характеръ. А какъ да имаме добъръ характеръ, ако нѣма неигдѣ мѣрило, чрѣзъ което характерътъ да може да се мѣри и испытва? Тамъ дѣто има таква мѣрило, има и символъ вѣри, и тамъ дѣто символътъ е съобразенъ съ Словото на истината, както се намира въ Св. Писание, можемъ справедливо да очакваме добъръ характеръ. Истина е, че единъ чловѣкъ може да бжде лошъ, и пакъ теоретически правъ по Библейския символъ вѣри. Въ такъвъ случай чловѣкътъ е лошъ въпрѣки своя символъ. Отъ друга страна чловѣкъ може да бжде добъръ, или сравнително добъръ, който държи лошъ символъ вѣри; но той е добъръ въпрѣки своя символъ вѣри. Нѣма нито единъ часъ въ живота, дѣто поведението на чловѣка да не се влияе малко или много отъ негова символъ вѣри. По-добрѣ бихме могли да кажемъ, че единъ мореплавателъ би плувалъ по-морето и влѣзналъ въ пристанището тъй безопасно и вѣрно, когато той се прѣдава на широкия океанъ безъ карта, или съ съществено погрѣшна карта, както когато има карта, която е истинна и достовѣрна въ всѣка подробностъ. Безцѣлно плуване по бурни моря нѣма да заведе обуреваемия мореплавателъ въ многожеланото пристанище.

Трѣбва да има твърдѣ голѣма разлика между това което чловѣкъ исповѣдва че вѣрва и това което той дѣйствително вѣрва. Това което той дѣйствително вѣрва влияе врѣхъ неговия характеръ и неговото поведение. Несъмѣнно много пѣти мъченикътъ зачерненъ, осжденъ и изгоренъ живъ като еретикъ е ималъ по-добра, по-чиста вѣра отъ единъ Леонъ X. и Торквемада. Единъ символъ вѣри който втѣлесява учението на Священното Писание, който е въ съгласие съ живота и думитѣ на Исуса Христа, всѣкога ще има възвисително, облагородително влияние. Тойзи, който е билъ наставенъ въ такъвъ символъ, може да се отбива отъ правия пѣтъ по причина на растлѣнието на сърдцето, или прѣлъщението на искусствателя, но той съгрѣшава, ако дѣйствително съгрѣши, противъ силния протестъ и съ нарушение на символа, който е приелъ.

Тѣзи съображения сж тъй ясни, щото става явно, че длъжността на всѣки свя-

щеннопроповѣдникъ трѣбва да е повелителна да държи и проглашава великитѣ учения на Християнството. Неопрѣдѣлени съчинения, колкото хубаво и да сж написани не отговарятъ на цѣльта. Трѣбва да има млѣко за младенци и твърда храна за пълновъзрастнитѣ и крѣпкитѣ. Силни, крѣпки, симметрични Християни, сж законенъ резултатъ отъ вѣрно проповѣждане на цѣлото евангелие. Никой нѣма нужда да се бои да приеме единъ символъ вѣри за това защото повърхностнитѣ, несмисленнитѣ, присмѣвателитѣ и тѣзи които отхвърлятъ върховното божество на Господа Исуса Христа твърдятъ постоянно, че не вредяло какво вѣрвалъ человекъ, ако само животътъ му е правъ. Вседостатѣчниятъ отговоръ на такива твърдения е, че символътъ вѣри на человека всѣкога е влиялъ или влияе върхъ негова характеръ и неговитѣ дѣла. Това отъ което се нуждаемъ е да настояваме на прави символи вѣри, послѣ да ги проповѣдаме, послѣ да живѣемъ съгласно съ тѣхъ, и тогазъ добри характери ще се образуватъ тѣй вѣрно, както дѣйствието всѣкога слѣдва причината.

ПРОКАЖЕНИЯТЪ.

Виждете тамъ онзи прокаженъ! Знайте ли какво страшно нѣщо е показата? Такава ужасна болѣсть е тя, щото отдѣля жъртвата си отъ всичкия свѣтъ, и го прави да бѣга даже и отъ собственния си домъ. Всѣкой се бои отъ него. Болестъта му е толкозъ прилѣпчива; щото е опасно не само да се допре человекъ до него, но даже и да диша въздуха около него; и заради това онѣзи бѣдни поразени клѣтници сж принудени да отиватъ да живѣятъ въ пещери и пустини сами. Тѣ сѣдятъ край пѣтя отъ далечъ, и просятъ милостиня отъ минувачитѣ, които по нѣкога имъ хвърлятъ по нѣкоя пара и бързатъ по-скоро да заминатъ, да не би и тѣ да прихванатъ оная ужасна болестъ. Ето единъ бѣденъ человекъ, който намира бѣлѣзитѣ по тѣлото си за това което се мисли да е оная болестъ. Споредъ закона, той трѣбваше да отиде при священника да го прѣгледа. Уви! священникътъ казва, че това е проказа — нищо друго.

Бѣдниятъ человекъ съ сѣкрушено сърдце излиза изъ Храма и отива у дома си

да каже сбогомъ на съпругата си, и да пригърне още веднѣжъ дѣцата си, прѣди да отиде да прѣкара дългитѣ години въ пустинята самъ, или съ други прокажени като него, до кѣтъ дойде смъртъта да го избави отъ страданията му. Какъвъ печаленъ домъ е онзи? Навѣрно това е по-лошо и отъ самата смъртъ. Той излиза отъ дома си безъ надѣжда че ще може пакъ да влѣзе въ него. Той ходи по улицата самъ, и ако се приближи нѣкой при него, той издига гласа си съ онзи жаловитъ викъ, „Нечистъ! Нечистъ!“ Прѣзъ градскитѣ порти той излиза вънъ, далечъ отъ всички приятели и познайници, носящъ съ себе си скърбта на раздѣлата и сѣмената на смъртъта. Единъ день той вижда навалица да минува изъ пѣтя, но не смѣе да отиде доволно близу за да пита що е. Изведнѣжъ му минува прѣзъ ума, че може да е онзи пророкъ отъ Назаретъ, за когото е чулъ — сѣщия человекъ, за когото хората казвали, че можатъ да отвори очитѣ на слѣпитѣ, да направи хромитѣ да ходятъ, и който даже възкресилъ синътъ на вдовицата, хе тамъ въ Наинъ. Ахъ, дано да е той! Въ всѣки случай той ще се опита и ще вика подирѣ Му; той вика колкото му стига гласътъ, „Помилуй ме!“ Всички отъ множеството се боятъ отъ него; но Исусъ, който е посрѣдъ тѣхъ, чува нѣкой да вика; и както всѣкога е правилъ, когато нѣкой е искалъ нѣщо отъ Него, Той се спрѣлъ за да узнае какво е. Той не се бои отъ прокажения; и тѣй, до като други изъ множеството стоятъ на страна сами, Той вика бѣдния прокаженъ при Себе Си, и го пита какво иска; и прокажениятъ съ сърдце прѣпълнено отъ загрижена надѣжда, отговаря: „Господи, ако ищешъ, можешъ да ме очистишъ.“ „Искамъ,“ казва Исусъ, „бѣди очистенъ.“ Странно чувство на здравие и сила дохожда надъ человекъ. Той гледа на ржцѣтъ си, и намира че показата му се съвсѣмъ прѣмахнала. Той почнува да излива сърдцето си въ благодарность къмъ Исуса, който го испраща до священникитѣ като казва: „Иди, покажи се на священника, и принеси дарътъ, който е Мойсей заповѣдалъ.“

Сега струва ми се, че виждамъ онзи очистенъ прокаженъ да отива бързешкомъ за да се покаже на священника и да бѣде обявенъ за чистъ, споредъ закона; и послѣ да бърза къмъ малкия си домъ, за да види

още веднѣжъ жена си и дѣцата си. Той влиза набързо у дома си, плачущъ отъ радостъ; той простира обятията си къмъ жена си и дѣцата си и казва: „Азъ съмъ чистъ! азъ съмъ чистъ! Исусъ извърши това — Исусъ Назорянинътъ.“

Грѣшнике, колко радостенъ щѣше да бъдешъ, ако Исусъ те бѣше очистилъ отъ проказата на грѣха! — и Той е тъй готовъ да те очисти, както бѣше да очисти онзи прокаженъ. Ела при Него сега. Моли Му се да те очисти и ще Го чуешъ да казва: „Искамъ; бѣди очистенъ!“ — *Д. А. Муди.*

ЗАЩО ХОДИМЪ ВЪ ЦЪРКВА.

Единъ скроменъ Християнинъ, попитанъ защо ходи въ църква, отговорилъ: „Азъ посѣщавамъ църквата за да се покланямъ Богу, да слушамъ Християнско поучение, зада се съживи участието ми въ това което се ка- сае до изпълнението длъжноститѣ на живота ми, и за да се приготвя по-добрѣ за бѣдния животъ.“ Колцина бихъ могли да дадѣтъ такъвъ точенъ и пълненъ отговоръ на въпроса: защо ходимъ въ църква. Мнозина бихъ отговорили: Ходимъ защото е тъй наредено, или ходимъ по обичай. Нѣколцина можи би, бихъ казали: ходимъ защото е длъжностъ Християнска. Последниятъ отговорилъ ако и да съдържа една истина пакъ не е тъй ясенъ и пълненъ, както горния. Всѣки разуменъ чловѣкъ трѣбва да има опрѣдѣлена цѣль за всѣко дѣло що върши, иначе той ще испадне въ формалностъ, както за жалостъ знаемъ, че сѣ испаднали хиляди и хиляди Християни въ всички Християнски страни. Заради това ний прѣпорѣчваме горния отговоръ на сериозното внимание на нашитѣ читатели.

Защо ходимъ въ църква?

1. За да се покланяме Богу. Чловѣкъ е религиозно сѣщество, и като такъвъ, той бива естествено воденъ да признае зависимостта си отъ Бога и да Му отдава поклонение, като Му искаже своята благодарностъ. Това всѣкъ Християнинъ се чувствува длъженъ да стори частно, но като членъ на обществото, членъ на църквата той е длъженъ да се присѣдини въ публичното богослужение което се извършва въ Божия домъ.

2. Да слушаме Християнско поучение. Чловѣкъ състои отъ тѣло и душа; той има тѣлесни и душевни нужди; последнитѣ, ако и за жалостъ, да се прѣнебрѣгватъ, сѣ много по-важни отъ първитѣ. Както тѣлото страда, когато не се подкрѣпя отъ здрава тѣлесна храна, тъй и душата страда, когато не приема здрава духовна храна. Дѣ се намира духовна храна? Въ Словото Божие, което съдържа всичкитѣ учения нуждни за спасението на душата. Църквата трѣбва да има за главна цѣль проповѣдванието на спасителнитѣ евангелски истини, и тойзи който редовно посѣщава църквата, чрѣзъ слушание духовни поучения които се даватъ отъ църковния амвонъ, придобива онази духовна храна, която е необходимо пуждна за духовното му укрѣпване и за приспособлението му за всѣко добро дѣло.

3. За да се приготвимъ за изпълнението длъжноститѣ си. И дѣйствително тойзи е най-добрѣ приготвенъ да изпълнява длъжноститѣ си точно и вѣрно, който чрѣзъ молитва и слушание проповѣданieto на Божието слово се е снабдилъ съ потрѣбната духовна сила за да може усгѣшно да се противи на всичкитѣ искушения които го нападатъ. Християнинътъ е изложенъ на твърдѣ силни искушения; но като войникъ Христовъ, въоръженъ съ Божието всеоръжие той отблъсва всичкитѣ „разжежени стрѣли на лукавия.“

4. За да се проготвимъ по-добрѣ за бѣдния животъ. Ний знаемъ отъ опитъ че живота е кратковремененъ и неизвѣстенъ. Христосъ ни учи да бдимъ и да се молимъ.

Ако ний правимъ това, и ако се вѣрно ползуваме отъ всичкитѣ благодатни сръдства които сѣ наредени въ свръзка съ разнитѣ църковни служби и събрания, то нѣма съмнѣние, че ще бѣдемъ по-добрѣ приготвени за бѣдния животъ.

Усърдниятъ Християнинъ е радостенъ Християнинъ. Хладнокрѣвниятъ Християнинъ е като твърдѣ много Християни — малко запознатъ съ Господа. Защо да живѣемъ на половината на пѣтя по рѣтлината, покрита въ мъгли, когато бихме могли да се радваме на безоблачно небе и на видимо слѣще надъ главитѣ ни, ако се качимъ по-нависоко и ходимъ въ видѣлината на Неговото лице. — *Макларенъ.*

Научни Вѣсти.

Възрастта на дърветата. — Възрастта на дърветата, до изключителни измѣрения е единъ отъ тѣзи прѣдмѣти върхъ които фантазията се най-лесно упражнява, и нѣма пътникъ комуто странноприемници, возачи и водачи да не сж разказвали извънредни нѣща по възрастта на дърветата. Отъ тази гледна точка не ще бѣде безполезно да прѣдставимъ нѣкои отъ твърдѣ мадритѣ размишления на единъ горски чиновникъ Германецъ, Г-нъ Герице. Той казва, че най-старитѣ дървета въ Германия, за възрастта на които сж могли да се увѣрятъ автентично, не сж повече отъ 500 или 570 години. Той привождатъ за примѣръ Бохемскитѣ борове, и въ Швеция и Норвегия смолиститѣ дървета, които достигатъ до най-напрѣднала възраст. Между групитѣ дървета сж стари листие, джбѣтъ се види да достига най-дълъгъ животъ; авторътъ провозда единъ на 410 години въ Ашафенбургъ. Знае се още положително за букови дървета на 245 години; брѣзове на 160 и на 200 години; трепетлика на 220 години; ясѣнъ на 170 години; брѣстове на 130 год. елха на 145 години. Ето години далечъ отъ 500-тѣ, отъ 1000-та и 1500-тѣ години, които легендитѣ често отдаватъ на дърветата. Това което не може да сжществува то е автентическото доказателство за тѣхната възраст, додѣто сж прави; и прѣсмѣтване на възрастта имъ чрѣзъ изброявание на дървеснитѣ пластове, когато тѣ се съборятъ, оставя вратата отворена за сериозни погрѣшки.

— *Влиянието на храненіето върху количеството и качеството на вълната на овци.* Хранянието има най-голѣмо влияние врѣхъ качеството и количеството на вълната що даватъ овцитѣ.

Наблюдението показва че,

1. За получаваніе добра вълна отъ добро качество и въ достатѣчно количество трѣбва овцитѣ добрѣ да се хранятъ. Увеличението на вълната по дължина и нейната трайность се намалява, ако животното е лишено отъ необходимата за него доза храна. А добрѣ храненитѣ овци отплащатъ за издържката си чрѣзъ тежината на своитѣ руна и чрѣзъ най-доброто качество вълна. Обаче овци сж кжса вълна при твърдѣ обилно хранение даватъ твърдѣ дълга вълна.

2. Ако овцитѣ получаватъ твърдѣ малко храна, или ако храната е малко хранителна, то тѣнкостьта на вълната се спазва, и достига до извѣстна дължина, но бива нетрайна, лишаватъ се отъ потната мазъ, въ слѣдствие на което става груба и суха като лентъ.

3. Правилностьта въ распрѣдѣление на храната има грамадно значение. Това обстоятелство много бързо се отразява на вълната. Това се особено забѣлѣжава, когато овцитѣ сж били зимѣ хранени съ сѣно, зърнена храна и милина отъ бобъ, и когато съ настѣпване на есенъта тази добавочна храна внезапно имъ се спре. Въ растѣтъ на вълната дохожда прѣкъсване; когато при благоприятни обстоятелства тя пакъ захване да расте, вълнениятъ косъмъ бива по-малко траенъ; на мѣстото дѣто е станало прѣкъсванието въ растѣтъ, може да се открие слабата точка като рѣзка.

4. Що се касае до дѣйствието на различни храни, мнѣнията сж разни. Всички сж обаче, съгласни въ това че плодороднитѣ пасбища дѣйствуватъ забѣлѣжително. Руното става по-гѣсто, косъмътъ по-дълъгъ и се отличава съ мекость, бѣлина, блескъ и крѣпость. Извѣстний агрономъ С. Щурмъ е доказалъ, че всички храни, които благоприятствуватъ на транспирацията, произвождатъ по тѣнка вълна; тѣ сж такива храни, които при малкъ обемъ съдържатъ най-много питателни вещества. Тукъ се отнасятъ богатитѣ съ ароматически трѣви пасбища и даванието въ кошаритѣ на овци зърнена храна. Двѣ овци отъ една и сѣща порода, които даватъ еднаква вълна, ако едната получава храна за угояване, а другата обикновенната си частъ, тѣ ще покажатъ разлика въ вълната още при първата стрижба. Въ първата вълна ще бѣде по-дълга, по-груба и ще губи своята еластичность. При втората и третата стрижба тази разлика става още по-голѣма. Другата овца спазва първоначалнитѣ качества на своето руно. Ако разликата въ режимасе продължи до третото поколение, то потомцитѣ не могатъ се позна като приналежащи на една и сѣща порода.

Нѣма съмнѣние че Българската вълна може да се подобри и по качество и по количество, ако нашитѣ скотовѣдци обърнежъ по-добро внимание на храната която даватъ на овцитѣ особено въ зимно врѣме.

СЛУХОВЕ ЗА ВОЙНА.

Прѣзъ миналия мѣсець Декемврий свѣтътъ би изненаденъ отъ посланието на Американския Прѣдсѣдатель Кливланда, четено и въ двѣтъ Камари на Американския Конгресъ, послание въ което Г-нъ Кливландъ настояваше, че Съединенитѣ Държави иматъ право да изискватъ отъ Великобритания да подложи на третейски сждъ спорния въпросъ за опрѣдѣление границитѣ между Южно-Американската република *Венецуела* и Британското владение *Гвiana*.

Посланието на Прѣдсѣдателя Кливланда направи голѣма сензация и веднага се прѣснихъ слухове за належаща война между Великобритания и Съединенитѣ Държави на Америка, двѣтъ най-богати и най-просвѣтени държави, принадлежащи на една и сѣща Англо-Саксонска раса.

Въ Петъкъ, 8/20-й миналий Декемврий, деньтъ слѣдъ прочитанието посланието на Прѣдсѣдателя Кливланда при отваряннето Сената на Съединенитѣ Държави, капеланътъ Д-ръ Уилямъ Х. Милбърнъ казалъ слѣдующата молитва:

Като приближава периода за празника Рождество Христово, въведено отъ ангелската пѣсень: „Слава въ висинихъ Богу, на земята миръ, въ челоуцѣтъ благоволение“, молимъ Духътъ да влѣзе въ нашитѣ страца и души, и да ни държи въ познанието и любовта на Бога и Негова Синъ, Исуса Христа, Спасителя нашего. Недай, Господи, щото двѣтъ най-прѣдни нации на свѣта които носятъ името Християнски, съ единъ езикъ, една вѣра, едно крѣщение, единъ Господъ, да се забъркатъ въ война, съ всичкитѣ ѣ ужаси и варварства, Дай, молимъ Ти се, да се избавимъ отъ да напръскаме рацѣтъ си съ крѣвта едни на други. Нека да прѣдоложе духътъ на правдата и великодушнето между владѣлитѣ на двѣтъ нации, между сроднитѣ людие и на двѣтъ земи, щото всички разногласия и мжчютии приятелски и справедливо да се рѣшатъ и името Божие да се прослави въ установлението на сгласие, единство и братска благодѣло. Дано това Рождество да стане забѣлжително и достопамятно въ историята на народитѣ говорящи Английския езикъ и въ оная на цѣлия свѣтъ. Нека здравие, благодепствие, братска благодѣло и любовь да проникнатъ въ всичката наша земя и въ земята на нашата майка. И дано Богъ да се прослави, и царството на Господа нашего Исуса Христа да се установи, въ Неговото свято име Ти се молимъ, Аминъ.

Единъ отъ по-виднитѣ Нью-Йорскитѣ вѣстници *The World* (Свѣтъ), който токо слѣдъ многошумното послание на Прѣдсѣдателя Кливланда, се обявилъ силно и рѣшително противъ неговата политика, попросилъ миѣннието на по-знаменититѣ Английскитѣ държавни мжже. Г-нъ Гладстонъ отъ

говорилъ телеграфически: „Не смѣхъ да се намѣся. Само здравъ разумъ се изисква. Не можъ да кажъ повече.“ Противъ войната сж се произнесли и слѣдуюцитѣ отлични и влиятелни мжжие въ Англия: Лордъ Розбѣри, Лордъ Плжкетъ, Г-нъ Лабушеръ, Епископитѣ: Ливерпулский, Честерский, Армагский и Манчестерский и Уестминстерский Архиепископъ.

Уейлскиятъ Принцъ (Английскиятъ прѣстолонаслѣдникъ) испратилъ въ свое име и въ името на Йоркския Дукъ, своя синъ, слѣдующото послание до Нью-Йоркския вѣстникъ *The World*, (Свѣтъ.)

„Сжръ Францисъ Ноллисъ се умолява отъ Уейлския Принцъ и Йоркския Дукъ да благодари на Г-на Пулицера (Редактора на горѣспомѣнития вѣстникъ) за неговата телеграмма. Тѣ отъ сѣрдце се надѣватъ и немогатъ да не вѣрватъ, че настоящата криза ще се уреди по единъ удовлетворителенъ и за двѣтъ страни начинъ, и ще се послѣдва отъ сжщото топло чувство на приятелство, което е сжществуваало мѣжду тѣхъ толкова години.“

За сега се види, като че духоветѣ и въ двѣтъ страни сж се поуталожили. Прѣдсѣдатель Кливландъ е назначилъ петочленна анкетна комиссия по въпроса за Венецелската граница; цѣльта на тази комисия е да освѣтли общественното мнѣние въ Америка по този въпросъ. Нека се надѣмъ че здравиятъ разумъ ще прѣдоложе въ полза на миролюбивото рѣшение на този многошуменъ въпросъ.

Нека дадемъ сега и нѣколко обяснения по собствено Венецелския въпросъ:

Венецуела обявила своята независимостъ отъ Испания въ 1810 год. и тя обявила своята независимостъ отъ Британска Гвiana, когато Англия придобила тази колония чрѣзъ договоръ съ Холандия въ 1814 год. Повече отъ десетъ години се изминали докжтъ Венецуела напълно установи независимостта си отъ Испания. Разни разисквания почнали относително пограничната линия. Въ 1841 год. се теглила така нарѣчената Шомбургска линия, отъ единъ Англичанинъ инджинеринъ Шомбургъ, който вършилъ тази работа безъ знанието на Венецелското правителство. Въ 1844 год. Англия прѣдложила друга погранична линия на Венецуела. Въ 1850 год. Английското правителство обявило че нѣмало намѣренне да окупира спорна-

та територия. Венецуела отъ своя страна искавала подобно намѣрение.

Тукъ почнуватъ сериознитѣ спорове. Венецуела притезава, че тя се е изпълнила искрено своитѣ обѣщания, но че Англия прѣзъ послѣднитѣ дванадесетъ години е нарушила съглашението много пѣти. Въ 1881 год. Лордъ Гранвилъ направилъ прѣдложение на Венецуела за една погранична линия която да почнува отъ брѣга, двадесетъ мили на истокъ отъ рѣката Барина. Венецуела испратила посланикъ въ Англия за да прави прѣговори, и се приелъ принципа за прѣдлагане спора на третейски сѣдъ; но Англия по-послѣ отхвърлила този принципъ. Послѣ почнали прѣговори, които най-послѣ, въ 1885 год. повели Лорда Гранвила, тогавашния Министръ на Чуждестраннитѣ Работи, да удобри единъ договоръ, който прѣдвиждалъ „щото мѣжнотии между Англия и Венецуела които не можали да се прѣмахнатъ по обикновенния начинъ, да се рѣшаватъ чрѣзъ третейски сѣдъ.“

Наскоро слѣдъ това Лордъ Солзбъри дошелъ на властъ и отказалъ да потвърди договора. Послѣ Торнитѣ отстъпили властѣта на Либералитѣ и Лордъ Розбъри стапалъ Министръ на Чуждестраннитѣ Работи. Въ 1886 год. той писалъ съ примирителенъ духъ, „Като прѣдложилъ една погранична линия която да захваща отъ устнето на рѣката Ориноко; като просто забѣлѣжилъ, че Нейно Величество отдавала особена важностъ на владѣнието на рѣката Гваима съ това условие, обаче, че рѣката Ориноко ще бѣде съвършено свободна на търговското плавание.“

Нека се надѣмъ че здравиятъ разумъ ще прѣдолѣе въ тази распря, и че тъмнитѣ облаци които сѣ бѣхъ надвесили надъ политическия небосклонъ, скоро ще се распрѣснатъ.

ТОЙ СИ ИСПЪЛНИЛЪ ОБѢЩАНИЕТО

Единъ професоръ въ Единбургския университетъ бѣше станалъ ненавистенъ на студентитѣ по причина че бѣше ги често прѣдупрѣждавалъ да си не турятъ шапкитѣ на неговата маса. Университетътъ въ Шотландската столица е забѣлѣжителенъ по това че твърдѣ малко стан има за окачане връхни дрехи, и въ врѣме на испитъ студенти-

тѣ въ бързината си сѣ захвърляли шапкитѣ дѣто завърнѣли.

Професорътъ займилъ единъ день, че ако още единъ пѣтъ види шапка на масата си ще я срѣже на кѣсове. На другия. день когато се събрали студентитѣ, ни една шапка нѣмало на масата. Тогазъ единъ пакостливъ студентъ станалъ отъ мѣстото си, зелъ шапката на професора и я сложилъ на масата му. Когато професорътъ пакъ влѣзълъ въ стаята, всички обърнали очитѣ си къмъ него. Той забѣлѣжилъ шапката. и единъ проблескъ отъ триумфъ прѣминалъ по лицето му.

„Господа,“ казалъ той, „азъ ви казахъ какво ще стане, ако това се случи още веднѣжъ.“ Тогазъ той извадилъ пероножчето отъ джоба си, отворилъ го, и злорадно нарѣзалъ шапката на кѣсове посрѣдъ живи и продължителни ржкоплескания. Какво казалъ той, когато узналъ че развалилъ собственната си шапка повѣстѣта не казва.

Г-НЪ БИЗМАРКЪ И ИНДИЙСКОТО ПЛѢМЕ.

Въ Бразилия по брѣговетѣ на Парана има едно Индийско плѣме Червено-Кожитѣ обърнати въ Християнската религия чрѣзъ трудоветѣ на нѣколко Испански миссионери. Послѣднитѣ сѣ дали на своитѣ ученици освѣнъ чисто религиозни наставления и нѣкои понятия за Европейскитѣ страни, за тѣхнитѣ искуства и правителства. Единъ день тѣ расправяли на своитѣ пасоми за Германската Империя и за Г-на Бизмарка. Онѣзи простодушни хора били по единъ особенъ начинъ приведени въ вѣсторгъ за Г-на Бизмарка, и рѣшили да го поставятъ въ числото на своитѣ святии. Тѣ натоварили единъ народенъ живописецъ да испише портрета му, и окачили това художественно творение въ своята новопостроена църква. Негодованieto на мисонеритѣ, като видѣли резултата на своитѣ проповѣди, било твърдѣ голѣмо, но безполезно; въпрѣки тѣхнитѣ протести, Червено-Кожитѣ слѣдватъ да се покланятъ на „Святаго Бизмарка“ съ редка топлота.

Единъ благочестивъ челоуѣкъ казва: „Мислѣхъ, че има въ сѣщностъ два вида краткостъ въ молитва: едната показва, че сме много отдалечени отъ Господа, а другата, че сме много близу при Него.“

ПО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ.

Народното Събрание, отворено съ тронната рѣчь отъ Н. Ц. В. Княза на 19-й Октомврий 1895 г. е имало въ досегашната си сесия всичко 42 засѣдания. Почти половината отъ тѣхъ, а именно 16 засѣдания, се изгубиха съ провѣрката на допълнителнитѣ избори. Отъ законодателната дѣятелностъ на Камарата има да приведемъ слѣдующитѣ окончателно приети проекти: Бюджетътъ за 1896 година, който донася едно ново облекчение на земледѣлческото население съ 2 милиона лева: законъ за пощенскитѣ спестовни касни, който ще влѣзе въ сила отъ началото на идущата година; законъ за задължителното застрахованне земледѣлческитѣ произведения отъ градобитнина, съ който надпрѣваряме даже други по-големии земледѣлчески държави; законъ за повдиганне копринарството; измѣненіето на закона за наслѣдството; законъ за данъка октроа, който е въ полза на по-големитѣ общини, но изобщо трѣбва да се смята като увеличение тежобитъ на населението; законитѣ за пенситѣ на военнослужащитѣ, за подобръване положението на опѣченцитѣ и поборницитѣ, за отваряне рисуващо училище въ София и други по-малки проекти. Отъ горното се вижда, че по голѣмата частъ отъ законодателнитѣ рѣшения на Камарата е била посвѣтена въ полза на земледѣлческото население. Освѣтъ това се приехъ въ първо или въ второ четение слѣдующитѣ голѣми законопроекти: наказателния, търговския, избирателния, за основнитѣ училища и чиновницитѣ, както и проекта за санитарната ветеринарна полиция, който може да се счита за основа по сключване ветеринарни конвенции и на договори по износа на добитъка ни за чужди държави. Всички тия ще има да се разгледватъ подиръ празницитѣ, заедно съ разни малки проекти, като: за златния еталонъ, противъ пиянството, лихварството и филоксерата, за лотаринтѣ и за народното прѣброяване. — Отъ политическо значение прѣзъ досегашната сесия е билъ пасажътъ въ тронното слово по помиреніето съ Руссия, утвърдителния отговоръ на Н. Ц. В. Княза по исказаното отъ Народното Събрание желаніе за православното кръщение на прѣстолонаслѣдника, размѣненитѣ телеграми по случай тезоименния день на Руския императоръ и направенитѣ дек-

ларации отъ министра-прѣдсѣдателя г. Д-ръ Стоилова прѣдъ депутатитѣ отъ народната партия, върху благоприятния вървежъ на въпроса за помиреніето. Парламентарното положение си остана стабилно прѣзъ всичкото врѣме. Болшинството напълно поддържаше ръководившето го правителство и програмнитѣ му идеи, а въ поведението на опозицията рѣдко можеше да се забѣлжи едно политическо програмно направление. Външниятъ ходъ на работитѣ въ Камарата никакъ не бѣше гладъкъ; при все това може да се каже, че бурнитѣ истъпления, плодъ най-вече на несъгласия съ бюрото, имаха повече повърхностенъ, отколкото частенъ характеръ. (Бълг. Търговски Вѣстникъ)

АГЕНЦИЯ

на

БЪЛГАРСКИЙ И ИНОСТРАНЕНЪ
ПЕРИОДИЧЕСКИ ПЕЧАТЪ.

Съ настоящето извѣстяваме почитаемата читающа публика, че отъ 1-й Декемврий, 1895г. въ ст. София, учрѣдиха Агенция за Българский и Иностраненъ Периодически Печатъ.

Туй заведение има за цѣль да разпространява между народа периодическата литература; ще улеснява за абониране на кое да е Българско или иностранно издание; гарантира абонамента на абонатитѣ, и непрекъснато ще повръща остатъка щомъ нѣкое Българско издание спре безъ да е навършило годината си; и, по особенни споразумѣния съ редакциитѣ, ще улеснява тѣзи послѣднитѣ при събиране нови или стари абонаменти.

За улеснение на читалища изъ провинцията, както и за почитаемитѣ господа по градоветѣ и селата на България, има неспратени вече съ надлежитѣ пълномощия, патующи агенти, снабдени съ редовни квитанции и списъка на Българскитѣ издания. Молимъ всякой да има довѣрие въ тѣхъ.

Поръчки за иностраннытѣ издания, за сега, ставатъ само въ Агенцията въ София. Свѣдения за тѣхъ се даватъ всякому който поиска да ся абонира.

Адресъ: Агенция на Периодически Печатъ — София.

Отъ Агенцията.

Къмъ нашитѣ абонати.

Като благодаримъ на нашитѣ миналогодишни абонати за насърдението което ни сѣ дали прѣзъ миналата година, надѣваме се че ще побързатъ всички да подновятъ абонамента си на ХР. СВѢТЪ за 1896 год. и да поканятъ и други да се абониратъ. 1-й брой на ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ испращаме на всичкитѣ си миналогодишни абонати като заявяваме че ще ги считаме за абонати и за тази година, ако не ни повърнатъ броя назадъ.

ОТЪ РЕДАКЦИЈАТА.